

## Arrest

nr. 146 873 van 1 juni 2015  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X *alias* X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X *alias* X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 1 maart 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 mei 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 september 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Voorname aanvraag wordt door verzoekster geactualiseerd op 2 oktober 2009, 17 december 2009, 24 juni 2010, 26 januari 2011 en 15 februari 2012.

Op 1 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij voornoemde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt.

*"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf van 14.09.2009 en de actualisaties van 02.10.2009, 17.12.2009, 24.10.2010, 26.01.2011 en 15.02.2012 ingediend door:*

*K., L. (R.R.: ...)*

*geboren op (...) te (...)*

*Nationaliteit: Servië*

*Ook gekend als: B., L., geboren te (...)*

*Nationaliteit: Albanië*

*+ kinderen :*

*K., H., geboren op (...) te (...)*

*Nationaliteit: Servië*

*Ook gekend als: B., H., geboren op (...)*

*Nationaliteit: Albanië*

*K., E., geboren op (...) te (...) Nationaliteit: Servië*

*Ook gekend als: B., E., geboren op (...)*

*Nationaliteit: Albanië*

*K., J., geboren op (...) te (...)*

*Nationaliteit: Servië*

*Ook gekend als: B., J., geboren op (...)*

*Nationaliteit: Albanië*

*K., E., geboren op (...) te (...)*

*Nationaliteit: Servië*

*Ook gekend als: B., E., geboren op (...)*

*Nationaliteit: Albanië*

*adres: (...)*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (...) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

#### *Redenen*

*Betrokkene heeft het bewijs niet geleverd, op het ogenblik van indiening van haar aanvraag, dat zij over een identiteitsdocument beschikten zoals bepaald in Art 9bis § 1. (Arrest 70.708 van de RVV d.d. 25 november 2011: "uit de redactie van artikel 9bis §1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de zogenaamde documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag". Dit Arrest verwijst rechtstreeks naar Arrest 214.351 van de Raad van State dd. 30 juni 2011 dat stelt: "dat uit Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de zogenaamde documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag" en anderzijds "dat het algemeen principe dat het bestuur op het ogenblik dat zij een beslissing treft dient rekening te houden met alle elementen waarover ze op dat ogenblik beschikt geen afbreuk kan doen aan de duidelijke ontvankelijkheidsvoorwaarden vermeld in Art.9ter en zijn uitvoeringsbepalingen".*

*Het door betrokkene voorgelegde document, zijnde een, UNMIK-'Declaration on Joint Household', afgeleverd op 19.03.2008 te Pejë, kan niet worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene, blijkt immers dat het om een vervalst document gaat. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) duidelijk dat de identiteit moet bewezen worden aan de hand van een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart.*

*De advocaat haalt in het verzoekschrift aan dat de Kosovaarse Ambassade in Brussel geen paspoorten aflevert. Om dit te staven voegt hij 2 brieven toe die hij op 28.05.2009 en 30.06.2009 schreef naar de Kosovaarse ambassade in België om een paspoort voor betrokkene aan te vragen. Hij voegt ook het antwoord toe van de ambassade, waarin op 23.04.2009 wordt gemeld dat de Kosovaarse Ambassade*

*voor onbepaalde tijd geen paspoorten of andere documenten aflevert. Dit argument en deze documenten kunnen geenszins als een geldige verschoning voor het ontbreken van een identiteitsdocument worden aanvaard, aangezien betrokkene over de Albanese nationaliteit beschikt en zij zich diende te richten tot de voor haar bevoegde ambassade, zijnde de Albanese ambassade te Brussel.*

*Gezien de aanvraag van 15.07.2009 dus noch vergezeld ging van een aanvaardbare kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van deze aanvraag niet vervuld."*

Voornoemde beslissing wordt ter kennis gebracht aan verzoekster op 2 april 2012.

1.2. Op 1 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

## 2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

## 3. Over de ontvankelijkheid

De beslissing van 1 maart 2012, toegevoegd als stuk 1 bij het verzoekschrift van verzoekster, omvat een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad.

Verzoekster geeft in haar verzoekschrift aan dat een verzoek tot nietigverklaring wordt ingesteld tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 1 maart 2012 aangaande de door verzoekster ingediende aanvraag overeenkomstig het artikel 9bis van de vreemdelingenwet, welke verzoekster op 2 april 2012 ter kennis werd gebracht.

Daarnaast wijst de Raad er op dat luidens artikel 39/78 *juncto* 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting dient te bevatten "*van de feiten en de middelen*". Onder "*middele*" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen middel aanvoert tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat het beroep niet werd ingesteld ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, minstens dat, in de mate dat het beroep gericht is tegen de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, het onontvankelijk is bij gebrek aan een middel.

Het beroep wordt dan ook alleen onderzocht in de mate dat het betrekking heeft op de beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, hierna de bestreden beslissing genoemd.

Gelet op het voorgaande dient de door verweerder in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van gebrek aan belang ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten niet verder te worden besproken.

#### 4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991), van de algemene rechtsbeginselen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. Tevens voert verzoekster de aanwezigheid van een manifeste beoordelingsfout aan.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster uiteen hetgeen volgt:

*"1.*

*Dat verweerder in de verzoekster betekende onontvankelijkheidsbeslissing stelt dat verzoekster heeft nagelaten op het ogenblik van de indiening van haar aanvraag een identiteitsdocument neer te leggen zoals bepaald in het art. 9bis Vw.*

*Dat er evenwel sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.*

*Artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:*

*[...]*

*Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoont" (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001,12).*

*Uit deze terminologie vloeit voort dat een vreemdeling, in het kader van zijn verblijfsaanvraag, een afschrift van dit identiteitsdocument dient over te maken.*

*Uit het advies van de Raad van State bij de wetswijziging blijkt eveneens duidelijk dat "beschikken" dient geïnterpreteerd te worden als "overleggen" (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001,184).*

*De wetgever stelt dat "een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is" en dat bij gebreke aan een dergelijk document "de identiteit onzeker is" en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf "niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden" (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).*

*Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een identiteitsdocument dient te worden overgemaakt in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf teneinde zekerheid te verkrijgen omtrent de identiteit van de aanvrager, zonder dat hierbij de uitdrukkelijke vereiste wordt gesteld dat dit document bij de inleidende aanvraag zelf zou moeten worden gevoegd.*

*Noch uit de wettekst, noch uit de memorie van toelichting bij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan afgeleid worden dat het uitgesloten zou zijn om, vooraleer verweerder een beslissing nam, een ontbrekend document nog toe te voegen aan een reeds ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf.*

*In casu maakte verzoekster aan verweerder, vooraleer een beslissing werd genomen betreffende de door haar ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf, een kopie van haar identiteitscertificaat, afgeleverd door de Albanese autoriteiten dd. 18.06.2009, (cf. stuk 2) en een kopie van haar "laisser-passer", afgeleverd door de Albanese ambassade te Brussel op 4.01.2011 (cf. stuk 3) over.*

*Verweerder beschikte derhalve, op het ogenblik dat hij zich uitsprak over de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, over door verzoekster overgemaakte Albanese identiteitsdocumenten, met name haar Albanese identiteitscertificaat en haar "laisser-passer", geleverd door de Albanese ambassade te Brussel, waardoor verweerder in de mogelijkheid was om zekerheid te verkrijgen omtrent de identiteit van de verzoekster en waardoor verzoekster, overeenkomstig art. 9bis Vw., wel degelijk het bewijs heeft geleverd dat zij over een identiteitsdocument beschikt.*

*Verzoekster benadrukt dat hiermee is voldaan aan de doelstelling die de wetgever heeft vooropgesteld. Dat verzoekster dient vast te stellen dat verweerder heeft nagelaten in de bestreden beslissing te verwijzen naar de door verzoekster dd. 24.06.2010 en dd. 28.01.2011 aan verweerder overgemaakte*

*identiteitsdocumenten en te motiveren waarom deze bewijsstukken niet kunnen aanvaard worden als geen geldig identiteitsdocument overeenkomstig art. 9bis Vw.*

*Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.*

2.

*Dat de door verzoekster overgemaakte kopies van haar Albanese identiteitscertificaat en haar "laisser-passer", geleverd door de Albanese ambassade te Brussel, dienen te worden beschouwd als een aanvulling op de reeds hangende aanvraag om machtiging tot verblijf en derhalve als een integraal onderdeel van deze aanvraag.*

*Dat derhalve verweerder dan ook geenszins in de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 1.03.2012 kan stellen dat door verzoekster niet het bewijs werd geleverd op het ogenblik van de indiening van haar aanvraag dat zij over een identiteitsdocument beschikt zoals bepaald in het art. 9bis Vw. Verzoekster wil dienaangaande verwijzen naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin geoordeeld werd dat wanneer tijdens de behandeling van de aanvraag, vooraleer de beslissing wordt genomen, alsnog de nodige identiteitsdocumenten bij het dossier worden gevoegd, op het ogenblik van het nemen van de beslissing alsdan nog wordt voldaan aan de documentaire ontvankelijkheidsvereiste : RvV 3 april 2009 nr. 25.612, RvV 30 april 2009 nr. 26.821, RvV 27 mei 2009 nr. 27.754, RvV 28 mei 2009 nr. 27.944 en RvV 15 juni 2009 nr.28.720.*

3.

*Dat tenslotte dient opgemerkt te worden dat het artikel 9bis, §1 Vw. noch de Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 dd. 21.06.2007 (B.S. dd. 4.07.2007) uitdrukkelijke voorwaarden stellen aangaande het identiteitsbewijs dat door de aanvrager van een verzoek 9bis Vw. dient te worden neergelegd.*

*De Omzendbrief van 21.06.2007 stelt algemeen dat "enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart kunnen aanvaard worden".*

*Dat uit het art. 9bis, §1 Vw. en uit de Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 dd. 21.06.2007 (B.S. dd. 4.07.2007) dient afgeleid te worden dat op basis van het voorgelegde document de identiteit met voldoende zekerheid dient komen vast te staan.*

*Dat dient vastgesteld te worden dat uit de verschillende door verzoekster neergelegde identiteitsdocumenten, waaronder de "laisser-passer", afgeleverd door de Albanese ambassade te Brussel op 4.01.2011 en het identiteitscertificaat, afgeleverd door de Albanese autoriteiten, de identiteit van verzoekster met voldoende zekerheid vaststaat (cf. vermelding van familie-en voornaam, geboortedatum en-plaats, nationaliteit, woonplaats, geslacht, lengte, plaats van afgifte, autoriteit die document heeft afgeleverd, foto, ....van verzoekster).*

*Dat verweerder nalaat te motiveren waarom de door verzoekster neergelegde "laisser-passer", afgeleverd door de Albanese ambassade te Brussel op 4.01.2011 en het identiteitscertificaat, afgeleverd door de Albanese autoriteiten, waarin de identiteit van verzoekster met voldoende zekerheid wordt vastgesteld, niet kan weerhouden worden als een geldig "identiteitsdocument", zoals gesteld in het art. 9bis Vw.*

*Dat er derhalve sprake is van schending van het artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en van een manifeste beoordelingsfout."*

4.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag van verzoekster onontvankelijk wordt verklaard omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een aanvaardbare kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, nog van een geldige motivering die toelaat verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster kritiek uit op de inhoudelijke motivering van de bestreden beslissing voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht in van de materiële motiveringsplicht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan verzoekster tevens de schending aanvoert.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

*“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.*

*De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:*

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

De bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is, overeenkomstig de Memorie van Toelichting, een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoot dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit het samenlezen van het voorgaande volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoon" (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12*).

De omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, weerspiegelt het gestelde in de memorie van toelichting en verduidelijkt *"in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn."*

*In casu* blijkt uit de bestreden beslissing dat de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk werd afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er daarenboven op dat de voorwaarden dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag betreffen (*cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256*).

Verzoekster betwist niet dat een kopie van haar identiteitscertificaat, afgeleverd op 18 juni 2009 en een kopie van haar *"laisser-passer"*, afgeleverd op 4 januari 2011, werden overgemaakt nadat de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd ingediend. Het kernbetoog van verzoekster houdt in dat de door verzoekster overgemaakte documenten moeten worden beschouwd als een aanvulling op de reeds hangende aanvraag en derhalve als een integraal onderdeel van deze aanvraag, en dat verweerder op het ogenblik dat hij zich uitsprak over de ontvankelijkheid van de aanvraag beschikte over voornoemde documenten waardoor verzoekster wel degelijk het bewijs zou hebben geleverd dat zij overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet over een identiteitsdocument beschikt. Verzoekster is van oordeel dat noch de wettekst van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch de parlementaire voorbereidingen of de memorie van toelichting bij voornoemd artikel uitsluit dat een ontbrekend document wordt toegevoegd aan een reeds ingediende aanvraag.

In zijn arrest nr. 224.392 van 24 juli 2013 oordeelde de Raad van State evenwel: *"Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de machtiging tot verblijf in buitengewone omstandigheden "en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt" kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is volgens het tweede lid van die bepaling niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen noch op de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument in België te verkrijgen op*

*geldige wijze aantoont. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en betreffen derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag. Die voorwaarde is opgesteld in identieke bewoordingen als aanvankelijk in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het geval was en het Grondwettelijk Hof heeft daarover in zijn arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 uitdrukkelijk gesteld dat het gaat om een "ontvankelijkheidsvoorwaarde met betrekking tot het bezit van een identiteitsdocument". De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, geldt dus op het ogenblik van het indienen van die aanvraag. Het beginsel dat een bestuur op het ogenblik dat het zijn beslissing over dergelijke aanvraag neemt rekening moet houden met alle elementen waarover het op dat ogenblik beschikt, doet geen afbreuk aan de voormelde ontvankelijkheidsvoorwaarde."*

Tevens oordeelde de Raad van State in het arrest nr. 219.256 van 8 mei 2012 dat de vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, geldt op het ogenblik van het indienen van die aanvraag.

Derhalve diende verweerder geen rekening te houden met het na de indiening van de aanvraag overgemaakte identiteitscertificaat en de "laisser-passer".

De verwijzing naar andersluidende arresten van de Raad kan geen afbreuk doen aan voormelde arresten van de Raad van State.

Verzoekster betoogt dat verweerder heeft nagelaten om in de bestreden beslissing te verwijzen naar de door verzoekster overgemaakte documenten op 24 juni 2010 en 28 januari 2011. Vooreerst wijst de Raad er op dat uit het stuk 3, gevoegd bij het verzoekschrift van verzoekster, blijkt dat de verzending van het betreffende document gebeurde op 26 januari 2011 en niet op 28 januari 2011, zoals verzoekster vermeldt in haar verzoekschrift bij de bespreking van haar middel. In de uiteenzetting van het feitenrelaas vermeldt verzoekster wel 26 januari 2011 en niet 28 januari 2011, zodat kan worden afgeleid dat 26 januari 2011 wordt bedoeld. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing wel degelijk verwijst naar de actualisatie op 26 januari 2011. Ten tweede blijkt uit de bestreden beslissing dat wordt verwezen naar een actualisatie op 24 oktober 2010, welke door verzoekster niet wordt opgenomen onder de opsomming van de actualisaties in het feitenrelaas in haar verzoekschrift. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat in een interne nota wordt verwezen naar een actualisatie op 24 juni 2010. Hieruit kan dan ook worden afgeleid dat de vermelding in de bestreden beslissing van de datum 24 oktober 2010 een materiële vergissing betreft en de verwijzing naar een actualisatie op 24 juni 2010 wordt bedoeld. Een materiële vergissing kan niet leiden tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad stelt dan ook vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt verwezen naar de overgemaakte documenten van 24 juni 2010 en 28 januari 2011.

Waar verzoekster betoogt dat verweerder heeft nagelaten te motiveren waarom deze bewijsstukken "niet kunnen aanvaard worden als geen geldig identiteitsdocument" overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet, herhaalt de Raad dat de nodige documenten moeten worden voorgelegd op het moment van de aanvraag, zoals terecht wordt benadrukt in de bestreden beslissing. Verweerder kan zich beperken tot het onderzoek van de documenten dewelke werden overgelegd bij de aanvraag en is niet gehouden te motiveren waarom later overgemaakte documenten niet kunnen worden aanvaard als geldige identiteitsdocumenten. Het betoog van verzoekster met verwijzing naar de tekst van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de Omzendbrief van 21 juni 2007 aangaande het identiteitscertificaat en de "laisser-passer" is dan ook niet dienstig.

In de mate dat verzoekster in dit kader tevens verwijst naar de documenten dewelke werden gevoegd bij haar aanvraag, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing hieromtrent wordt gemotiveerd zoals volgt:

*"Het door betrokkene voorgelegde document, zijnde een, UNMIK-'Declaration on Joint Household', afgeleverd op 19.03.2008 te Pejë, kan niet worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene, blijkt immers dat het om een vervalst document gaat. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) duidelijk dat de identiteit moet bewezen worden aan de hand van een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart."*

*De advocaat haalt in het verzoekschrift aan dat de Kosovaarse Ambassade in Brussel geen paspoorten aflevert. Om dit te staven voegt hij 2 brieven toe die hij op 28.05.2009 en 30.06.2009 schreef naar de Kosovaarse ambassade in België om een paspoort voor betrokkene aan te vragen. Hij voegt ook het antwoord toe van de ambassade, waarin op 23.04.2009 wordt gemeld dat de Kosovaarse Ambassade voor onbepaalde tijd geen paspoorten of andere documenten aflevert. Dit argument en deze documenten kunnen geenszins als een geldige verschoning voor het ontbreken van een identiteitsdocument worden aanvaard, aangezien betrokkene over de Albanese nationaliteit beschikt en zij zich diende te richten tot de voor haar bevoegde ambassade, zijnde de Albanese ambassade te Brussel."*

De loutere overtuiging van verzoekster dat deze documenten wel zouden volstaan, doet geen afbreuk aan de concrete motieven van de bestreden beslissing. Waar verzoekster aangeeft dat zij niet akkoord kan gaan met de motivering van de beslissing, geeft verzoekster aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Doch, het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De Raad benadrukt tevens, zoals verzoekster eveneens aangeeft, dat de wetgever duidelijk heeft aangegeven dat bij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een identiteitsdocument moet worden voorgelegd en dat bij gebreke aan een dergelijk document de aanvraag om machtiging tot verblijf "[...] *niet anders dan onontvankelijk [kan] verklaard worden*" (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 33-34).

In de bestreden beslissing besluit verweerder aldus op kennelijk redelijke wijze dat gelet op het feit dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, nog van een geldige motivering die toelaat verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet, de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor die aanvraag niet vervuld was. Verweerder geeft, met verwijzing naar de toepasselijke bepalingen, de redenen aan waarom de aanvraag van verzoekster onontvankelijk wordt verklaard. De beslissing is derhalve afdoende gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden. Evenmin is er sprake van een manifeste beoordelingsfout.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan verzoekster de schending aanvoert, legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster maakt in het licht van haar betoog niet duidelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat verweerder onterecht heeft nagelaten enig door haar aangevoerd dienstig gegeven in aanmerking te nemen, de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding.

Uit het voorgaande volgt dat verzoekster aldus geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het bovenstaande.

Bovendien, in het kader van de wederkerigheid van de aangevoerde zorgvuldigheidsplicht, moet worden gesteld dat het aan de vreemdeling die een aanvraag indient om tot een verblijf gemachtigd te worden toekomt deze aanvraag met de nodige overtuigingsstukken te onderbouwen. Het feit dat verzoekster naliel bepaalde bewijsstukken bij haar aanvraag te voegen, laat toe te besluiten dat zij zelf onzorgvuldig optrad, doch heeft niet tot gevolg dat op verweerder de verplichting zou rusten om in de plaats van

verzoekster diens aanvraag met stukken te staven. Het gegeven dat verzoekster zelf nalatig was en in gebreke bleef om de aanvraag tot machtiging tot verblijf met dienstige stukken te onderbouwen, laat niet toe te besluiten dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden. In voorliggende zaak blijkt verder dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoekster neergelegde bewijsstukken en deze bij zijn onderzoek heeft betrokken.

De schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoekster een schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad erop dat het redelijkheidsbeginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar bovenvermelde bespreking, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt. Verzoekster brengt geen elementen aan die zouden aantonen dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het rechtszekerheidsbeginsel, waarvan verzoekster tevens de schending aanvoert, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. Opdebeek en M. Van Damme (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Gelet op het voorgaande wordt een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aangetoond.

De Raad wijst er tot slot op dat, luidens artikel 39/78 *juncto* 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten "van de feiten en de middelen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In zoverre verzoekster een schending van "*de algemene rechtsbeginselen*" en van "*algemene beginselen van behoorlijk bestuur*" aanvoert zonder aan te duiden welk algemeen rechtsbeginsel en welk algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zij, naast het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, voor het overige geschonden acht. Er ontbreekt bijgevolg een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel. Deze middelonderdelen zijn dan ook onontvankelijk.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

## 5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPES,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPES